

Toespraak Bernard Welten – 18 juni 2009

Viering 10-jarig bestaan Homonetwerk 'Roze in Blauw'

Dames en heren,

Roze in Blauw is een netwerk binnen ons korps waar we trots op kunnen zijn. Ik gebruik dat woord niet voor niets, want met dat woord trots is Roze in Blauw ook ooit begonnen. Proud to be your friend zei de Amsterdamse politie tegen de deelnemers van de Gay games. Dat is nog eens een manier om mensen welkom te heten! Dat is nog eens een manier om mensen het gevoel te geven, dat ze er mogen zijn, dat ze erbij horen.

Die gay games, het begin van Roze in Blauw, zijn nu tien jaar geleden. Helaas kan ik niet zeggen dat het in die tien jaar alleen maar beter is gegaan met de positie van homo's in Amsterdam.

Aan de inzet van de politie en onze partners in de stad of aan de inzet van Roze in Blauw heeft dat niet gelegen! Maar de weg naar volledige gelijkstelling van homo's en hetero's is langer dan we zouden willen.

Dat komt ook, omdat het gaat om een verandering in de hoofden van mensen. Je hebt nu eenmaal veel sneller een wet veranderd dan een vooroordeel.

De meeste mensen doen er wel een tijdje over, voordat ze volledig accepteren dat iemand die anders is dan zij, ook een normaal mens is.

Toen mijn zusje thuis vertelde dat ze van een vrouw hield, kwam er bij mijn vader geen negatief woord over de lippen. Maar toch zei hij even later tegen onze moeder: "wat hebben we verkeerd gedaan, dat ze zo geworden is?" En toen de relatie kort daarna uit was, zei hij tegen mij: "het lijkt wel of ze echt liefdesverdriet heeft!" Ik bedoel maar: het duurt even voordat je inziet, dat wat anders lijkt toch ook normaal is.

Niemand was blijer dan mijn vader op de dag dat mijn zusje een paar jaar later met een vrouw trouwde.

Misschien wel door mijn vader, wiens oprechtheid en integriteit ik ken (hij is niet meer), begrijp ik dat je mensen die zo'n proces doormaken niet moet afwijzen. Dat moet zo zijn, dat heeft zijn tijd nodig.

Maar wat ik nooit zal tolereren is, dat de ene mens de ander als ongelijkwaardig beschouwt.

Ongelijkwaardigheid – u kent die opvatting van mij – is de bron van alle kwaad. De bron van dagelijks leed, omdat mensen worden gediscrimineerd.

De politie is waakzaam en dienstbaar aan de waarden van de rechtstraat. Wij staan voor de bescherming van mensen opdat ze vrij kunnen zijn in doen en laten, opdat ze gelijkwaardig worden behandeld en opdat mensen weten dat ze solidair bejegend worden.

Wij zijn er voor iedereen. En overigens niet alleen om de ene burger tegen de andere te beschermen, maar zelfs die ene burger te beschermen tegen een overheid die het licht nog niet gezien heeft. Om dat proces te versnellen is het ook zo belangrijk, dat ons korps een afspiegeling is van de samenleving. We moeten die vrijheid, gelijkwaardigheid en solidariteit niet alleen verdedigen, we moeten het ook zelf laten zien, een voorbeeldfunctie hebben. En dus moet ons korps kleurrijk zijn, divers zijn. Juist wij als politie, omdat we het meest dichtbij zijn bij wat er in een samenleving gebeurt, opdat overheden zien hoe wij daarmee omgaan en ervan kunnen leren. Op dat gebied weet ik, is er in de wereld, ook in Europa, nog veel te winnen.

Uit een Europees onderzoek van begin dit jaar blijkt, dat in 13 van de 27 EU-landen geen wetgeving bestaat die geweld tegen homo's verbiedt. Homo's die aangifte willen doen van discriminatie of geweld, kunnen daar bij de politie niet eens terecht. Het zijn dus overheden die dat laten gebeuren.

Gelukkig zien we ook veranderingen. Enige weken geleden was ik in Boekarest en ik heb daar van de gelegenheid gebruik gemaakt om de politie van Riga te prijzen. De Baltic Gay Pride in Riga is zonder incidenten verlopen en de politie heeft haar werk prima gedaan. Daar kan de politie van Moskou een voorbeeld aan nemen. Haar

gedrag bij de homo-demonstratie tijdens het Songfestival was anders dan we hadden gehoopt. En toen ik daar tijdens die conferentie in Boekarest publiekelijk opmerkingen over maakte werd het wellicht niet gewaardeerd, maar wel begrepen. Juist het begrip rechtsstaat wordt niet overal in Europa begrepen. En nee, ik word er niet moe van het elke keer weer aan de orde te stellen.

Vorig jaar bleek, dat het geweld tegen homo's in onze stad weer toenam. We hebben meteen onze maatregelen genomen: meer surveilleren, beter opletten. We hebben een beroep gedaan op het homonetwerk 'roze in blauw': ben bereikbaar, ben beschikbaar.

De meldlijn van Roze in Blauw speelt een heel belangrijke rol. En natuurlijk ook onze commissaris Diversiteit, Leo Wilde. Die inspanningen van ons korps worden geprezen – laatst nog in de Gay krant.

Daar ben ik blij om. En vanochtend was het in het nieuws dat Freek Ossel ook gemeentelijke maatregelen gaat treffen, zoals extra camera's ophangen om geweld tegen homoseksuelen te weren. Amsterdam moet weer de Gay Capital of the World worden.

Misschien tot slot nog het volgende.

Stephan Sanders schreef laatst in zijn column in Vrij Nederland over bijzondere rechten voor homo's: "Homorechten? Ik zal u zeggen: daar heb ik geen behoefte aan. Martin Luther King vroeg ook niet om neger-rechten – maar gewoon om burger-rechten. Het gaat niet om privileges, het gaat om dezelfde rechten voor iedereen." That is what it's all about.

Geachte collega's, dames en heren, enerzijds dank ik het netwerk Roze in Blauw voor de afgelopen tien jaar en anderzijds feliciteer ik u met zijn of wat u wilt haar tiende verjaardag. Ik hoop dat wij nog dikwijls een beroep op u mogen doen en ik wens u een buitengewoon kleurrijke toekomst toe.